

IGNASI RODA O L'ALMOGA

Eren les acaballes de l'any 70 quan el Tricicle va venir a Sant Cugat per cantar en un local que avui dia no existeix, com el Tricicle. I el bon amic Gustau Erill me'ls va presentar. Tornarem en cotxe cap a Sabadell i tot d'una es van posar fets unes fures al dir-els-hi que eren la Trinca polititzada. Al cap d'uns minuts de conversa l'Ignasi i l'Alvar ho deixaren estar i l'Ignasi continuava donant arguments fins al punt de passar un parell o tres d'hores parlant de cançó i poesia. Arran d'aquest contacte, a cada peça que estrenava el NGTU, actuacions de Jocs a la Sorra, etc., fèiem petar la xerrada. I heus ací que un dia em va passar un plec de cançons. **«Llegeix-les, veuràs com això ho enten tothom».** Ja veia venir la indirecta contra les actituds dels, diguem-ne per anar de pressa, «neo-formalistes». Algun poema del recull estava força bé però a l'ensems que l'Anton Carrera obra prodigis amb la seva veu, l'Ignasi és, amb la cançó, el que fa cuallar i plasmar perfectament les seves composicions. Dins **«El blus del negoci»** amb una música de guitarra que et fa tancar els ulls i pensar en un paisatge desert de cases i amb els núvols d'hora baixa podem escoltar:

**Nous insectes fan el seu volar
per damunt dels caps ben disposats.
Bateguen les ales, per sobre els cabells
pessiguen la pell que es disposa
a fer d'aliment.
Volen fer castells en els clatells
i urbanitzacions dintre al nas.
I en les orelles instal·len clubs nàutics
o grans balnearis pels avis
que es volen banyar.
(...)**

Però anem per la presentació perquè estic segur que molts lectors no saben qui és aquest almogàver nostrat:

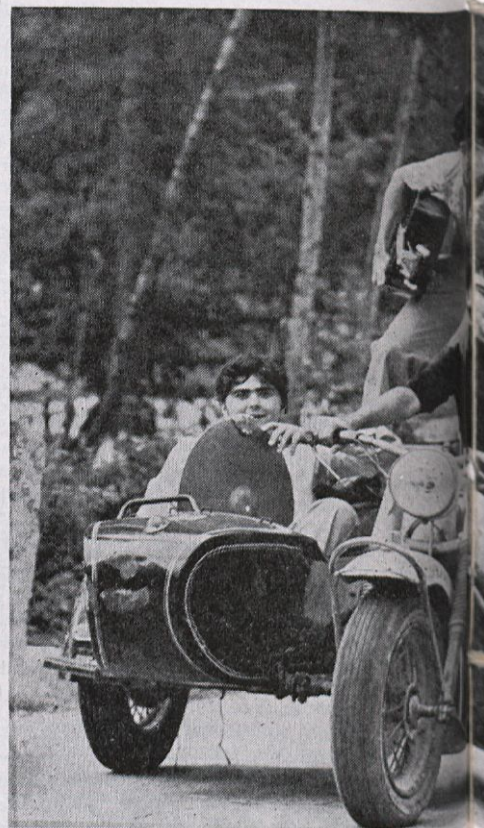
«Em dic Ignasi Roda i Fàbregas. Vaig néixer l'onze de març del 1953. Es a dir tinc vint anys i estic fent la carrera dels 21. La meua professió no reconeguda pel sindicat però sí per mi mateix és la d'actor de teatre i de director. De moment sospesa més la d'actor. També intento ser

poeta. Poeta poc llançat o millor dit sense llançar. Escric i no espero cap oportunitat que truqui a la porta. Em satisfà treballar la poesia sense esperar res d'ella. Crec i considero necessària la unitat del poeta amb el seu treball d'acord amb el treball desenvolupat amb les moltes influències rebudes i aquesta cosa dins el mateix nivell d'aprendre a viure».

L'Ignasi parla de pressa i sempre va d'una banda a l'altra, trucades de telèfon, la guitarra a la mà, un disc per provar, una idea per anotar... Cançons i/o poemes de tota mena però sempre amb l'entonació i la inquietud d'oferir a l'ensems que una preocupació vital una plataforma de divertiment. La seva veu té una cantarella d'ironia farsesca que fa entrar ràpidament a l'auditori en situació Com a actor només caldria esmentar les tres o quatre hores diàries d'assaig i les lloances, reconegudes, per part de crítics tant solvents com poden ser X. Fàbregas —que no és família d'ell— de Frederic Roda —que sí és família— de J. A. Benach o de S. Sans.

«Com a persona que treballa el teatre no sóc gaire partidari dels muntatges poètics. Crec que la poesia, si no forma part d'un cos total dramàtic, no és efectiva. M'explicaré: Utilitzar un poema per a crear un espectacle teatral no és efectiu en tota la seva amplitud, àdhuc cada poema és una unitat total que s'expressa per ell mateix sense la necessitat de crear un ambient en torn de la seva estructura temàtica. Es perillós treballar els poemes per al teatre, a no ser que el treball de taula sigui ferm i llarg. Crec, això sí, en la poesia recitada netament, però per a fer això cal saber-ne molt, no tant sols de recitar i del poema sinó del poeta i de les circumstàncies de l'obra en conjunt».

Una composició, dedicada a L. V., molt suggerent, és la que transcrivim ara mateix però que no cal entendre-la per ella mateixa, pot ser negativa aquesta anàlisi, sinó situada dins el context general de

El Tricicle, nom amb el qual Pere Quart va

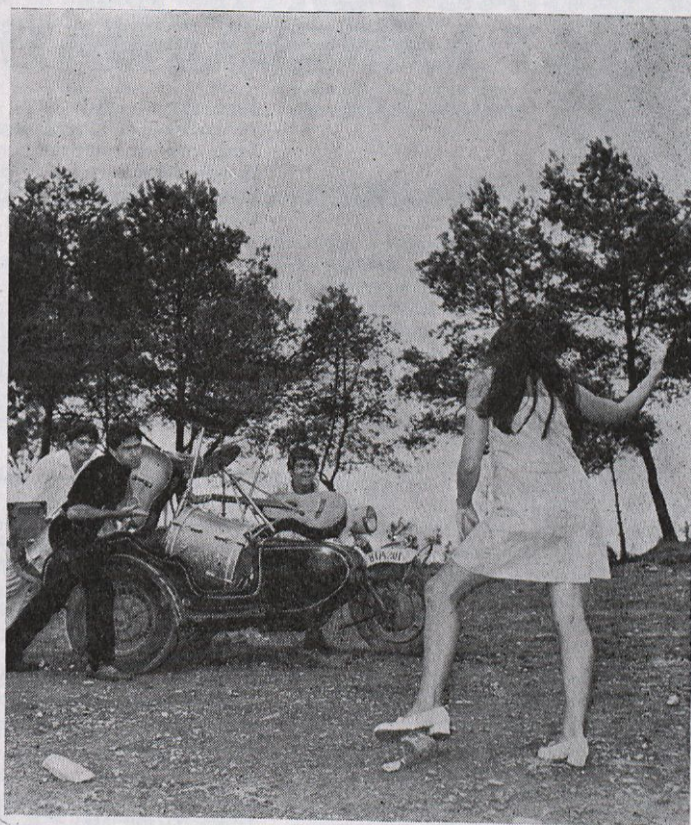
tota la seva producció:

**Tu vindràs per veure el teu món nou,
Tu vindràs,
com molts han vingut abans.
No creguis que tot
serà diferent;
consola't.**

**Tu veuràs que tot això no ha canviat.
Tu veuràs,
ahora amb els ulls tancats
de molta gent
que espera pacient;
consola't.**

**Minvarà l'estrella del bon record.
Minvarà,
en veure el que ha passat.
No vulguis estar**

VER DE LA POESIA-CANÇO

atejar el grup dels tres germans Roda. Fotos Barceló.

incert fins demà;
consola't.

Parlem del seu muntatge poètic, *Les Decapitacions* de Pere Quart, de la reposició del muntatge que va fer amb el seu germà Frederic sobre M. Martí Pol, poeta segons Xavier Garcia i molts altres, del poble i per al poble, i surt a la conversa l'actual publicació poètica «Tarotdequinze» i la preparació de dues revistes literàries, una dirigida per J. Molas, E. Sullà, etc., i l'altra titulada si no recordo malament «El ajo». A posta comenta:

«Crec naturalment interessant la difusió de la poesia per mitjà de les revistes especialitzades. Ara bé, aquesta difusió no es pot fer d'una manera pedant. Quasi sempre, caure en aquesta pedanteria

distància al lector i el pot fer caure en l'equivoc de creure que aquest art és minoritari. La poesia ha de ser compresa per tots els públics perquè ells hi puguin participar. El poeta ha de treballar per al poble i mai per ell mateix sempre i quan vulgui fer públic el seu treball individual. Considero que abans de fer aquesta passa necessita un aprenentatge que trascendeixi de la pròpia individualitat personal i poètica per anar vers la col·lectivitat».

Poesia menor!
poesia que creus engarjolada per sempre.
Jo t'he d'obrir les portes
de fit amb els cims dels grans poetes.
No t'entenc!
Vols viure sempre castrada
per deixar que uns buròcrates de la
[poesia

puguin dir al·leluies
mentre es valoritzen?
Et veig massa prop d'aquesta poesia.
No puc dir que siguis menor.
Ni tan sols ho crec!
Em fas riure!
Jo te'n diria moltes de coses
Et llegiria poemes, joves i vells.
No et podria dir qui és gran o petit.
Tot això és una ximpleria.
Cal oblidar unes escales de valors.
«Han periclitat!»
Victòria!
L'un darrera l'altre!
Vers darrera vers!
Es fàcil d'escollir el mot
per aquell qui el coneix.
Es tan difícil
valoritzar un mot.
Jo et dic,
et sento,
m'omple i m'ajudes.
Un dia:
ara,
l'estimaré des d'un cim.
desfent-te,
vers per vers,
i fent-te grossa.
Seràs com una bola de neu
davallant aquell cim gegant.
Seràs una bola de poesia menor
i acabaràs essent l'eix d'un món.
Hauràs acaronat,
en el teu llarg camí,
tants de poetes!

La discussió sobre aquests plantejaments portaria a utilitzar un espai que ara no tenim. Evidentment no tothom comparteix aquesta òptica i caldria destriar un pas per la foscuria per poder clarificar conceptes tot oferint els estris poètics, lingüístics, formals a la tirallonga de gent que escriu frase sota frase tot fent poesies. Però els almogàvers tenen força per efectuar les decisions, popularitat, en els llocs d'origen, i si bé llur bagatge bèl·lic és potent la càrrega intel·lectual no ho és tant. L'ignasi fa tot el que pot per ser una excepció dels almogàvers.

JOSEP Me FIGUERES